

Arrest

nr. 50 876 van 8 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 augustus 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN CUTSEM, die loco advocaat L. BIJNENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 23 oktober 2000 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, geldig tot 17 januari 2001.

Op 16 januari 2001 wordt de geldigheid van haar aankomstverklaring verlengd tot 17 februari 2001 op grond van medische redenen.

Op 19 februari 2001 wordt de verwerende partij op de hoogte gebracht van het feit dat de verzoekende partij op 18 februari 2001 terug vertrokken is naar Marokko.

Op 10 april 2005 wordt er een administratief verslag vreemdelingencontrole opgemaakt nadat de verzoekende partij illegaal werd aangetroffen te Brussel. Diezelfde dag wordt een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld.

Op 13 november 2005 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgemaakt nadat de verzoekende partij in verdachte omstandigheden werd aangetroffen.

Op 30 januari 2007 wordt er een volgend administratief verslag vreemdelingencontrole opgemaakt nadat de verzoekende partij illegaal werd aangetroffen te Genk.

Op 18 januari 2008 wordt de verzoekende partij aangetroffen in Genk, zonder in het bezit te zijn van enig verblijfsdocument. Diezelfde dag wordt een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld.

Op 7 juli 2008 wordt er een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld nadat de verzoekende partij illegaal aangetroffen was in de trein van Brussel naar Genk. Op 7 juli 2008 wordt haar het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 23 november 2008 wordt haar het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 29 juni 2009 wordt de verzoekende partij betrapt op zwartwerk als verkoper aan een kraam tijdens een braderie te Sint-Truiden. Diezelfde dag wordt haar een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde gegeven.

Op 16 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 27 juli 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"Art. 9 bis :

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.12.2009 werd ingediend door :

(B.H.)

nationaliteit: Marokko

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: "de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen". Uit het administratief dossier blijkt dat

betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A. De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering, zijn sociale banden, zijn goede kennis van de Nederlandse taal en zijn werkbereidheid. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die door getuigenverklaringen, cursus Nederlandse lessen, contract taalstage, bewijzen werkbereidheid), dit doet niets af aan de voorwaarde van wettig verblijf voor 18 maart 2008 of een geloofwaardige poging (supra). Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

Op 12 augustus 2010 wordt aan de verzoekende partij ook het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum"

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging vraagt voor het voeren van de procedure en zij tevens vraagt om de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding dient er op te worden gewezen dat wat betreft de procedures voor de Raad vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

De verzoekende partij heeft geen belang bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten belet immers niet dat de verzoekende partij onder de gelding valt van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, met name de bevelen die werden afgegeven op 7 juli 2008, 23 november 2008 en 29 juni 2009. Deze bevelen steunen op de miskennis door de verzoekende partij van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bevelen zijn definitief daar er tegen deze beslissingen geen beroep tot nietigverklaring ingesteld werd en kunnen nog steeds uitgevoerd worden door de verwerende partij. De verzoekende partij zou hieraan derhalve vooralsnog gevolg dienen te geven. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren zodat de verzoekende partij niet getuigt van het rechtens vereiste belang (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774; RvS 11 mei 2005, nr. 144 319; RvS 19 april 2007, nr. 170 162; RvS 7 februari 2008, nr. 2100 (c)).

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

4.1.1. De verzoekende partij stelt dat de motivering van de eerste bestreden beslissing, waarin gesteld wordt dat zij voor 18 maart 2008 geen wettig verblijf in België heeft gehad of voor die datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te verkrijgen, feitelijk niet correct is. De verzoekende partij stelt dat ze wel degelijk een regularisatieaanvraag ingediend heeft, met name in de kerk van Anderlecht.

4.1.2. De verwerende partij stelt dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij verscheidene bevelen om het grondgebied te verlaten uitgereikt werden nadat zij in illegaal verblijf aangetroffen werd. Er zijn geen gegevens in het administratief dossier aanwezig die wijzen op een reeds ingediende regularisatieaanvraag te Anderlecht. Evenmin is deze vervat in de inventaris van de stukken van het administratief dossier. De bewering van de verzoekende partij is dan ook louter hypothetisch en kan derhalve niet volstaan om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen. De verwerende partij benadrukt dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij onafgebroken, gedurende vijf jaar, in het Rijk verblijft. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat zij voor 18 maart 2009 geloofwaardige pogingen ondernomen heeft om in België een wettig verblijf te verkrijgen. De verwerende partij stelt dat de eerste bestreden beslissing op correcte wijze genomen werd aangezien ze gebaseerd is op een correcte feitenvinding conform de elementen uit het administratief dossier.

4.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verwerven van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard omwille van het feit dat de verzoekende partij vóór 18 maart 2008 geen periode van wettig verblijf verkregen heeft en ook geen geloofwaardige poging hiertoe ondernomen heeft.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92 888).

In de eerste bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructies van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructies van 19 juli 2009, daar de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing heeft gevraagd van deze criteria.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij vóór 18 maart 2008 een wettig verblijf verkregen heeft of een geloofwaardige poging hiertoe ondernomen heeft. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in 2001 naar Marokko teruggekeerd is. Sinds 2005

werd de verzoekende partij meermaals bij een administratieve controle tegengehouden en heeft zij meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten gekregen. De verzoekende partij heeft echter geen geloofwaardige poging ondernomen om een wettig verblijf te verkrijgen. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat ze een regularisatieaanvraag ingediend heeft bij de kerk van Anderlecht wijst de Raad erop dat dit niet uit het administratief dossier blijkt. Evenmin brengt de verzoekende partij hiervan een bewijs bij. Voorts wijst de Raad erop dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, de aanvraag ingediend kan worden bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij haar regularisatieaanvraag bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft ingediend heeft.

De verzoekende partij maakt derhalve met haar grief niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht aan.

4.2.1. De verzoekende partij betwist het gegeven dat de lokale verankering niet in haar voordeel weerhouden kan worden, terwijl de inburgering in België toch een doorslaggevend element is in het toekennen van een wettig verblijf. De verzoekende partij stelt dat de lokale verankering een feitenkwestie is, waarbij haar gehele situatie op het vlak van sociale banden, kennis van een landstaal en mogelijkheden om te werken wordt beoordeeld. Niettegenstaande de verscheidene getuigenverklaringen, cursus Nederlands, contract taalstage en bewijzen van werkbereidheid wordt haar regularisatieaanvraag afgewezen. De verzoekende partij stelt dat ze niet begrijpt hoe de verwerende partij tot deze conclusie is kunnen komen. De verzoekende partij meent dat elke redelijke en zorgvuldige overheid, had dienen te erkennen dat de verzoekende partij wel degelijk afdoende bewijzen bijgebracht heeft omtrent haar lokale verankering. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Het tweede middel is gebaseerd op de schending van de redelijkheidplicht en de zorgvuldigheidsplicht, zijnde algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Doordat verwerende partij stelt dat de lokale verankering van verzoeker niet in zijn voordeel weerhouden kan worden.

Terwijl de inburgering in België toch een doorslaggevend element is in het toekennen van een wettig verblijf in België.

b. Uiteenzetting

De duurzame lokale verankering betreft de situatie van "de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd".

Dit is een feitenkwestie waarbij de gehele situatie van betrokkene op vlak van sociale banden, kennis van een landstaal en mogelijkheden om te werken wordt beoordeeld.

Niettegenstaande verzoeker verscheidene getuigenverklaringen, cursus Nederlands lessen, contract taalstage, bewijzen werkbereidheid bijbrengt, wordt de regularisatieaanvraag van verzoeker afgewezen.

Verzoeker snapt echt niet hoe Verwerende partij tot die conclusie kon komen.

Elke redelijke en zorgvuldige overheid, had dan ook dienen te erkennen dat verzoeker wel degelijk afdoende bewijs bijbracht van zijn lokale verankering in België.

Verzoeker is lokaal verankerd in België en verwijst hiervoor naar de volgende documenten:

1. Talrijke verklaringen van vrienden, kennissen, en familieleden.

2. Attest taalstage en taalstageovereenkomst

3. Inschrijvingsformulier Module initiatie in de informatica

4. Foto's van verzoeker tezamen met vrienden

5. verscheidene inschrijvingsformulieren en attesten optie Nederlandse taal

Zoals reeds in het feitenrelaas uiteengezet blijkt dat verzoeker reeds geruime tijd in België verblijft en hier een vriendenkring heeft uitgebouwd.

Verzoeker heeft intensief Nederlandse lessen gevolgd en spreekt reeds zeer goed Nederlands, ook gedurende de contacten met vrienden, kennissen en familie.

Verzoeker streeft er dan ook steeds naar zich ten volle te integreren in deze maatschappij.

Verzoeker heeft intensief Nederlandse lessen gevolgd, waarbij hij reeds zeer goed Nederlands spreekt.

Verzoeker heeft ook reeds taaistages gevolgd, dewelke naast het verhogen van de taalvaardigheid, eveneens aandacht schenkt voor het verhogen van de spreekdurf, kennismaking met de Belgische werkcultuur en maatschappelijke instellingen.

Bovendien leveren de contacten tijdens de taaistage een bijdrage tot de wederzijdse integratie.

Verzoeker heeft immers zijn taaistage gedaan bij het Regionaal Landschap Kempen en Maasland, met als opdracht het onderhoud van de wandel - en fietspaden.

Verzoeker geeft dan ook uitdrukkelijk blijk van integratie in de Belgische samenleving.

Bovendien heeft verzoeker naast het volgen van Nederlandse taallessen nog een module initiatie in de informatica gevolgd en dit voor 60 lestijden.

Verzoeker verwees bovendien nog naar andere verklaringen van mevrouw K. L. (...), van Belgische nationaliteit, dewelke het volgende verklaart:

" Met dit schrijven bevestig ik dat ik H. B. (...) sinds 2002 ken. Hij is altijd heel vriendelijk geweest en doet zijn best om volledig geïntegreerd te raken in onze maatschappij. Hij doet ook zijn best om het Nederlands machtig te worden.

Het zou volgens mij zonde zijn, moest hij ons verlaten aangezien hij geen probleem vormt en echt zijn best doet".

Ook mevrouw S. P. (...), van Belgische nationaliteit, wonende te (...) verklaart het volgende:

" H. (...) is een buurman van mij, ik ken hem al van 2002. We gaan regelmatig iets drinken en bijpraten in het café in onze wijk. Hij is een toffe vriend van mij.

Mevrouw V. L. (...), van Belgische nationaliteit, verklaart:

" H. (...) is een hele goede vriend. Wij kennen elkaar al geruime tijd, een vriendelijke en gediensige jongen, helpt mij met boodschappen en verschillende klusjes, en al zijn vrije tijd brengt hij met mij door. Ik zorg zoveel ik kan voor zijn kledij en verzorging". Verzoeker is aldus van oordeel dat hij intussen een bijzondere band met België heeft opgebouwd.

Verwerende partij had de vordering van verzoeker dan ook niet kunnen afwijzen.

Verwerende partij heeft ten onrechte geen enkele rekening gehouden met deze duurzame lokale verankering niettegenstaande juist dit element een doorslaggevend element is tot het toekennen van een wettig verblijf in België.

Geen enkele redelijke en zorgvuldige overheid had dan ook de regularisatieaanvraag van verzoeker ongegrond verklaard.

Het tweede middel is derhalve gegrond.

Tot slot dient er aldus geconcludeerd te worden dat de bestreden beslissing dd. 27.07.2010 dient nietig verklaard te worden."

4.2.2. De verwerende partij stelt dat de dat de verzoekende partij zich op criterium 2.8.A van de instructies van 19 juli 2009 beriep, waardoor zij dient te bewijzen dat zij vijf jaar ononderbroken in België verblijft en dat zij voor 18 maart 2008 een wettig verblijf heeft gehad of een wettig verblijf aangevraagd heeft. De verzoekende partij dient een duurzame lokale verankering aan te tonen, met alle mogelijke bewijzen en documenten. De verwerende partij stelt dat uit de instructies duidelijk blijkt dat enkel een duurzame verankering op zich onvoldoende is om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. De verzoekende partij dient eerst en vooral aan te tonen dat zij een ononderbroken verblijf van vijf jaar in België heeft en dat zij voor 18 maart 2008 een wettig verblijf heeft gehad of een wettig verblijf heeft aangevraagd. De verwerende partij verwijst naar haar uiteenzetting bij het eerste middel waaruit bleek dat de verzoekende partij niet voldeed aan deze voorwaarden. De verwerende partij benadrukt dat de eerste bestreden beslissing correct genomen is. Hierop geeft de verwerende partij een theoretische uiteenzetting omtrent het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

4.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij in haar aanvraag van 16 december 2010 uitdrukkelijk gesteld heeft: *"Bovendien verwijst verzoeker naar de nieuwe criteria in de instructie van 19.07.2009 en verzoekt hij uitdrukkelijk onder deze nieuwe criteria behandeld te worden."* In de eerste bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven: *"De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering, zijn sociale banden, zijn goede kennis van de Nederlandse taal en zijn werkbereidheid. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die door*

getuigenverklaringen, cursus Nederlandse lessen, contract taalstage, bewijzen werkbereidheid), dit doet niets af aan de voorwaarde van wettig verblijf voor 18 maart 2008 of een geloofwaardige poging (supra). Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden."

In de instructies van 19 juli 2009 geeft de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan op welke wijze hij zijn discretionaire bevoegdheid zal uitoefenen wanneer een vreemdeling vraagt om gemachtigd te worden tot verblijf daar hij in België duurzaam verankerd is. In casu heeft de verzoekende partij bij het indienen van haar aanvraag een beroep gedaan op deze instructies. Uit de instructies van 19 juli 2009 blijkt duidelijk dat enkel lokale verankering op zich niet voldoende is om tot verblijf gemachtigd te worden. Uit de elementen van het dossier blijkt dat de verzoekende partij valt onder de toepassing van criteria 2.8.A van de instructies van 19 juli 2009. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist. In casu dient de verzoekende partij aan te tonen dat zij een ononderbroken van verblijf van vijf jaar heeft in België en dat zij voor 18 maart 2008 een wettig verblijf heeft gehad of voor die datum gepoogd heeft een wettige verblijf te verkrijgen. Zoals uit de bespreking van het eerste middel blijkt, heeft de verzoekende partij in casu niet aangetoond dat zij voor 18 maart 2008 een wettig verblijf heeft gehad of dat zij voor die datum gepoogd heeft een wettig verblijf in België te verkrijgen. Bijgevolg diende de verwerende partij, zoals ze voor het nemen van de eerste bestreden beslissing had aangegeven, de elementen met betrekking tot de lokale verankering van de verzoekende partij niet te onderzoeken.

Voorts herhaalt de verzoekende partij in haar verzoekschrift de elementen uit haar regularisatie-aanvraag en stelt ze dat ze aangetoond heeft dat ze een bijzondere band met België heeft. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, wat niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De verzoekende partij maakt in casu geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de eerste bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN